

ingå i avskrivningsunderlaget för anläggningen. Rördikningar är ju i dag främst en åtgärd för att möjliggöra bibehållandet av avkastningsnivån.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 56 måtte besluta att anvisningarna 2 b. till kommunalskattelagen 22 § må få följande lydelse:

»2 b. Avdrag medges — — — (lika med propositionen)
— — — årliga värdeminskingsavdragen.

Har fastighet övergått — — — (lika med propositionen)
— — — årliga värdeminskingsavdrag.

I täckdikningsanläggning inbegripas även täckta belopp i direkt anslutning till täckdikning.

Med skogsväg — — — (lika med propositionen) — — — hänföres till byggnad.»

Stockholm den 13 mars 1962

Stig F. Hansson
i Önnarp

Johannes Antonsson

Einar Gustafsson
i Kårby

Nr 685

Av herr Hedlund m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 56, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

(Lika lydande med motion nr 565 i Första kammaren)

I propositionen nr 56 framlägges förslag om rätt till avdrag för värdeminskning å täckdikningsanläggningar och skogsvägar vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet. I fråga om täckdikningsanläggningar föreslås att hela kostnaden och i fråga om skogsvägar en tredjedel av kostnaden får avskrivas med 10 % per år.

Nedan behandlas endast frågan i den del den berör avskrivningsunderlaget för skogsvägarna.

Propositionen bygger på ett av skattelagssakkunniga avgivet betänkande, i vilket anföres en rad olika skäl, som motiverar värdeminskingsavdrag för skogsvägar. Efter diskussion av avskrivningsunderlagets storlek uttalar de sakkunniga:

»I avsaknad av annan tillförlitlig grund för fördelning av anläggningskostnaden på avdragsgill och icke avdragsgill del har de sakkunniga stannat för den av vissa beskattningsnämnder redan tillämpade metoden att

schablonmässigt bestämma avskrivningsunderlaget till en tredjedel av anläggningskostnaden under beskattningsåret för skogsbilvägar. De sakkunniga föreslår, att det sålunda framräknade beloppet skall avskrivas inom en tidrymd av 10 år . . .»

Det är alltså en rent skönsmässig bedömning, som lagts till grund för förslaget. Därtill kommer att man *dels* förbisett en del skäl som bör tagas med i räkningen, *dels* icke dragit fulla konsekvensen av de skäl, som åberopats.

En omständighet, som enligt vår mening icke framhållits i tillräcklig grad, är den att anläggandet av skogsbilvägar är ägnat att öka den skattskyldiges omedelbara intäkter och att avdrag av denna anledning bör medgivnas. Kostnaderna för vägs byggande betyder därvid icke alltid ökning av kapitaltillgångens värde med motsvarande belopp.

Skatt på bilar och drivmedel för bilar borde i princip restitueras i den mån skatten belöper på körningar på egna skogsvägar. En praktisk form för sådan restitution synes emellertid vara svår att åstadkomma. Skogsägaren bör därför beredas lättnader på annat sätt, vilket kan ske i form av avdrag för vägbyggnadskostnader vid beskattningen.

En alldeles särskild vikt bör läggas vid det förhållandet att den tekniska utvecklingen på transportområdet är mycket snabb och synes fortgå i alltmer accelererat tempo. Kostnaderna för vägbyggnad har därför alltmera fått karaktären av driftkostnad.

Då man summerar de olika skäl, som sålunda talar för det berättigade i värdeminskningssavdrag för skogsvägsbyggnadskostnad, synes det uppenbart, att avskrivningsunderlaget bör vara väsentligt högre än en tredjedel. Även en fördubbling därav till två tredjedelar förutsätter, att de skogsvägar som bygges inom de närmaste åren kommer att motsvara 1970-talets krav till betydande del av sitt ursprungsvärde.

Det skattemässiga avdragsbeloppet för skogsägarna vid genomförande av propositionens förslag har beräknats uppgå till 6,9 milj. kronor under det första året för att därefter stiga successivt under 10 år till 13 milj. kronor om året. Det däremot svarande skattebortfallet skulle under samma år stiga från 2 till 4 milj. kronor om året. Om avskrivningsunderlaget i stället fastställs till två tredjedelar av kostnaden, skulle skattebortfallet, enligt detta sätt att räkna, stiga från 4 till 8 milj. kronor om året.

Därvid har man emellertid icke räknat med den inkomsthöjande och därmed skattehöjande effekt, som en stimulans av skogsvägsbyggandet skulle medföra. Vi står inför nödvändigheten att öka avverkningarna i landet avsevärt. För att detta skall kunna ske behövs bl. a. en omfattande utbyggnad av skogsvägsnätet. Ordentliga skatteavdrag skulle säkerligen medföra väsentligt ökad vägbyggnadsverksamhet och därefter större avverkningar, vilket ger ökade skatteintäkter från skogsbruket och skogsindustrien. Denna ökning av intäkterna torde komma att mer än väl uppväga det skattebortfall, som skattelagssakkunniga framräknat.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 56

måtte besluta, att avskrivningsunderlaget för värdeminskingsavdrag för skogsvägar må utgöra två tredjedelar av kostnaden för anläggningen efter avdrag för i förekommande fall utgående statsbidrag, samt antaga följande förslag till ändring av anvisningarna 2 b. till kommunalskattelagen 22 §:

»2 b. Avdrag medges — — — (lika med propositionen) — — — kortare än tio år. Motsvarande skall gälla i fråga om kostnad för skogsväg, dock att endast *två tredjedelar* av sådan kostnad må utgöra underlag vid beräkandet av de årliga värdeminskingsavdragen.

Har fastighet — — — (lika med propositionen) — — — årliga värdeminskingsavdrag.

I täckdikningsanläggning — — — (lika med propositionen) — — — dock ej huvudavlopp.

Med skogsväg förstås — — — (lika med propositionen) — — — hänföres till byggnad.»

Stockholm den 13 mars 1962

Gunnar Hedlund

Lars Eliasson

Sven Vigelsbo

i Sundborn

Gustaf Svensson

Harald Larsson

i Vä

i Hedenäset